

og at han så havde benyttet Lejligheden til at gøre ham et længe tiltænkt Besøg.

„Forresten kunde du i sin Tid have svaret mig på mine Breve. Så skulde du have fået mere at vide om os allesammen, end jeg nu på en Studs kan fortælle. Mon du veed, at det er tre År siden jeg hørte fra dig?“

Torben Dihmer gav ikke noget Svar. Han sad tilbagelænet i Stolen og så hele Tiden ned mod Gulvet.

„Det er der også andre, der har beklaget sig over, veed jeg. Klavs Fog f. Eks. har du heller aldrig svaret. Har du virkelig glemt alle dine gamle Venner?“

„Det har jeg naturligvis ikke. Men jeg har jo kun haft min Sygdom at skrive om. Hvorfor skulde jeg plage Jer med den?“

„Nå, til mig kunde du da endelig nok have skrevet om den“.

„Jeg har netop ønsket, at I allesammen skulde tænke på mig som på en, der er død. For det er jeg jo i Virkeligheden. Og det synes jeg, I måtte have forstået. Ja — og så een Ting til. Det kunde jo ikke altid være lige opmuntrende for mig at læse, hvad I skrev om Jer selv. Du, Asmus, har allerede skabt dig et evropæisk Navn i din Videnskab, og de andre har vel også gjort en velfortjent Karriere . . . jeg læser ikke mer Aviser, så jeg veed ikke noget. Og imens sad jeg her og . . . og . . . ja og rådnede op. Rådnede langsomt op indvendig fra ligesom gammel Ost. Væmmelig endogså for mig selv“.

„Jeg tror, du tar for tungt på din Tilstand, Torben. At du er syg, er jo sikkert nok, men —“.

„Du skal ikke anstrenge dig! Jeg kan undvære din Trøst. Jeg er kaput, du! Det har jeg længe vidst! — Og nu nok om mig!“

Asmus Hagen sad lidt og strøg sig over sin barberede Hage. Så gav han sig igen til at tale om København og fælles Bekendte. Blandt andre nævnede han underfundigt sin Kusine, den smukke Jytte Abildgård; men da han så, hvordan Torben ved den blotte Lyd af Navnet foer sammen og lukkede Øjnene som for et altfor pludseligt og voldsomt Lys, bøjede han hurtigt af og gjorde ham et Par Spørgsmål om hans Søvn og Appetit. Derpå sagde han:

„Jeg skrev på det Kort, jeg før sendte ind til dig, at jeg kom med godt Nyt. Er du ikke det mindste nysgerrig?“

„Å, jeg veed ikke. Nysgerrigheden går af en, når man hænger og spjætter i Galgen — veed du nok“.